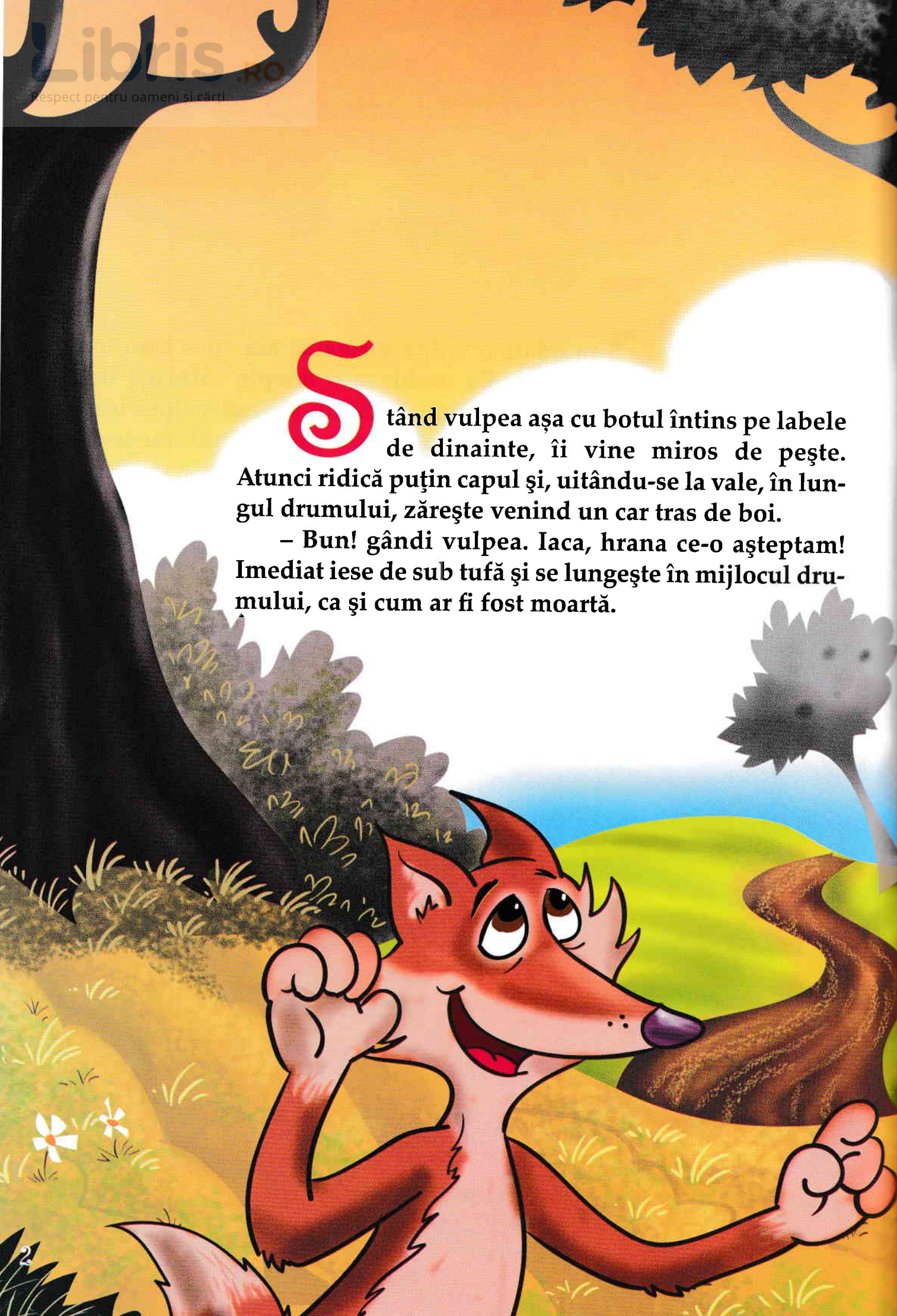


Era odată o vulpe vicleană, așa cum erau toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană, dar nu găsisse nicăieri. Făcându-se ziuă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se cum să găsească ceva de mâncare.



Stând vulpea așa cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ridică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de boi.

– Bun! gândi vulpea. Iaca, hrana ce-o așteptam! Imediat iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.



Carul se apropie de vulpe, iar țăranul care mână boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi:

– Aho! Aho!

Boii se opresc.

